

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Xxx Diaconu,

Judecători – Anatolie Țurcan, Ion Guzun, Elena Cobzac și Victor Boico,

juducând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și de către avocatul Ticu Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2019, în cauza penală în privința lui

Șarcaliuc Roman Xxx, născut la xxx, originar și domiciliat xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.11.2015 - 11.04.2016;

Instanță de apel: 17.05.2016 - 24.11.2016;

Instanță de recurs: 13.02.2017 - 20.06.2017;

Instanță de apel (rejudicare): 23.08.2017 - 14.03.2019;

Instanță de recurs: 12.06.2019 - 26.03.2020;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 11 aprilie 2016, Șarcaliuc Roman Xxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal la amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, la data de 19 iulie 2015, partea vătămată Andronic Constantin, deplasându-se cu automobilul de model LT-46, cu nr. de înmatriculare ccc, a luat o geantă cu haine și o cutie cu produse cosmetice de la o persoană cu numele Vasile, care aparțineau cet. Cristina Hariton, pe care s-a obligat, contra plată în sumă de 40 euro primită inițial, a le transporta din Germania în Republica Moldova și să le transmită acesteia. Produsele cosmetice au fost confiscate la vama Leușeni, iar în privința lui Andronic Constantin a fost pornită o cauză penală pentru contrabandă.

Inculpatul Șarcaliuc Roman, pe data de 13 septembrie 2015, s-a deplasat în xxx, unde este domiciliat Andronic Constantin, și împreună cu două persoane, a obținut de la partea vătămată Andronic Constantin întocmirea unei recipise, potrivit căreia acesta îi datora lui Șarcaliuc Roman suma de 2 500 euro, deși nu îi era dator cu o astfel de sumă.

Inculpatul Șarcaliuc Roman, în perioada de timp cuprinsă între lunile august-septembrie 2015, l-a telefonat de mai multe ori și i-a trimis mesaje lui Andronic Constantin, amenințându-l cu răfuială fizică.

În continuare, la 02 octombrie 2015, aproximativ la orele 09:00, în or. Hîncești str. Chișinăului, aflându-se în fața farmaciei „Familia”, inculpatul Șarcaliuc Roman a primit de la Andronic Constantin - tranșă din suma indicată în recipisă, adică de 500 euro, ceea ce la momentul săvârșirii faptei reprezenta, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei echivalentul a 11 150 lei.

Acțiunile inculpatului Șarcaliuc Roman au fost reîncadrate de prima instanță din art.189 alin.(6) Cod penal - „șantajul, adică cererea de a transmite bunurile proprietarului, amenințând cu violență persoana, săvârșit de mai multe persoane, prin amenințare cu moartea, în proporții deosebit de mari” în componența de infracțiune prevăzută de art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal după semnele: „samavolnicia”, adică executarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, însoțite de amenințarea cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății”.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat, de avocatul Istrate Angela în numele inculpatului și suplimentar a declarat apel avocatul Ticu Ion, de asemenea, în numele inculpatului Șarcaliuc Roman.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Șarcaliuc Roman să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.189 alin.(6) Cod penal la 13 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În apelul declarat a invocat ilegalitatea sentinței privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în dispoziția art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal, considerând că, instanța de judecată nu a dat apreciere justă probelor administrate de partea acuzării, care demonstrează indiscutabil vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate prin rechizitoriu.

Totodată, a menționat, că este inexplicabil pentru partea acuzării și faptul, din care motive instanța de fond a dat apreciere veridică anume declarațiilor făcute de inculpat abia în ședința de judecată și nu celor făcute în momentul reținerii primirii primei tranșe de bani în sumă de 500 euro, când acesta declara că, banii ceruți de el de la partea vătămată constituie o datorie, pe care ultimul ar fi avut-o față de el. Fiindu-i adresate inculpatului mai multe întrebări cu privire la existența acestei datorii, mărimea ei și probele care ar fi confirmat această datorie, nu a fost în stare să dea răspuns. Apoi, inculpatul a înaintat o nouă versiune că această datorie în mărime de 2 500 euro, constituie suma de bani pe care un prieten de-a lui i-a transmis-o din Germania, prin intermediul părții vătămate, iar ultimul din motive necunoscute nu a adus-o până la destinație.

Acuzatorul de stat a considerat că, instanța de judecată a respins neîntemeiat declarațiile atât ale părții vătămate Andronic Constantin cât și a martorului Beregoi Sergiu, care au fost depuse în instanță sub jurământ, fiind și preîntâmpinați de răspundere penală. Nu a luat în considerație mijloacele materiale de probă, documentele care au servit drept temei în aprecierea veridicității declarațiilor administrate în instanță de către partea vătămată, or, acesta a fost unica persoană care putea cunoaște evenimentele faptului infracțional și declarațiile lui au fost supuse verificării inițiale la etapa urmăririi penale, care a avut scopul de a stabili dacă există sau nu faptul infracțiunii și dacă declarațiile victimei și ale martorului sunt sau nu confirmate și prin alte probe.

Astfel, instanța ilegal a recalificat fapta lui Șarcaliuc Roman drept samavolnicie, aplicându-i pedeapsă penală pentru fapta care nu întrunește elementele infracțiunii prevăzută de art.352 Cod penal, menționând că, această infracțiune este una materială și se consumă din momentul survenirii rezultatului. Rezultatul final a fost dobândirea ilicită a sumei de 5 000 euro, ce depășește suma de 50 000 lei sau 2 500 unități convenționale, prevăzute ca rezultat prejudiciabil al normei penale speciale. În acest caz lipsește latura obiectivă a componenței infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal.

3.2. Avocatul Istrate Angela în numele inculpatului, a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Șarcaliuc Roman, din motiv că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de samavolnicie, prevăzută de art.352 Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că, instanța de fond incorect a stabilit existența în acțiunile lui Șarcaliuc Roman a componenței de infracțiune - samavolnicie și anume executarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice însoțite de amenințarea cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

Apărarea a menționat că, mărturiile acumulate în cadrul cercetării judecătorești nu denotă că Șarcaliuc Roman ar fi exercitat careva acțiuni care ar demonstra un drept legitim al său sau presupus în mod arbitrar prin încălcarea ordinii stabilite, iar instanța de judecată nu a indicat care este acel mod arbitrar de exercitare a dreptului presupus de Șarcaliuc Roman, la fel cum nu a specificat care este maniera abuzivă sau extralegală de exercitare a acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016 au fost respinse ca nefondate apelul declarat de avocatul Istrate Angela și apelul suplimentar declarat de avocatul Ticu Ion în numele inculpatului Șarcaliuc Roman.

A fost admis apelul declarat de procuror, casată hotărârea atacată și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Șarcaliuc Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal la 6 ani închisoare cu amendă în mărime de 500 unității convenționale, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, Șarcaliuc Roman, pe parcursul lunii august a anului 2015, împreună și de comun acord cu Hariton Cristina și o persoană nestabilă la moment de organul de urmărire penală pe nume „Vasile”, acționând cu intenție directă și urmărind scop cupidant, a participat la elaborarea și realizarea unui plan criminal, potrivit căruia urma să obțină prin șantaj, de la Andronic Constantin, bani în sumă de 5 000 euro. În așa mod, în perioada de timp cuprinsă între lunile august - septembrie 2015, întru realizarea intențiilor sale criminale, Roman Șarcaliuc acționând împreună și de comun acord cu Cristina Hariton și o persoană nestabilă, l-au șantajat pe Constantin Andronic, telefonându-i de mai multe ori și amenințându-l cu răfuială fizică și omor, pretinzând de la ultimul să le transmită bani în sumă de 5.000 euro, echivalentul a 107 798 lei 50 bani.

Totodată, pentru crearea unei impresii de legalitate a acțiunilor sale, la data de 13 septembrie 2015, ora exactă, la moment nu a fost stabilită de organul de

urmărire penală, Șarcaliuc Roman, acționând împreună cu Hariton Cristina și o persoană nestabilă, s-au deplasat în xxx, unde sub amenințări cu răfuială fizică și omor, l-au obligat pe partea vătămată Andronic Constantin să întocmească o recipisă din nume propriu, potrivit căreia acesta ar fi datorat lui Șarcaliuc Roman suma de 2.500 euro.

În continuare, la 02 octombrie 2015, aproximativ la orele 09.00, în or. Hîncești, str. Chișinăului, Șarcaliuc Roman, aflându-se în fața farmaciei „Familia”, sub presiune și amenințare a primit de la Andronic Constantin prima tranșă din suma extorcată, în mărime de 500 euro, ce la momentul săvârșirii faptei reprezenta, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei, echivalentul a 11.150 lei.

Astfel, Șarcaliuc Roman prin acțiunile sale intenționate a comis infracțiunea de șantaj, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana periculoasă pentru viață, săvârșită de două persoane prin amenințarea cu moartea, infracțiunea prevăzută de art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că pentru confirmarea vinovăției inculpatului au fost administrate și cercetate de către prima instanță cumulul de probe acumulat în speța dată și verificate în instanța de apel, dar căroră li sa dat o altă apreciere.

Astfel, analizând și apreciind toate probele administrate, instanța de apel a conchis că, concluzia instanței de fond, precum că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal, adică pentru fapte de samavolnicie, adică executarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, adică s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice însoțite de amenințarea cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății, este incorectă și nu și-a găsit confirmare, deoarece, în opinia instanței de apel acțiunile inculpatului Șarcaliuc Roman urmează a fi încadrate în dispoziția art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal - „Șantajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului bani în sumă de 2 500 euro echivalentul a 53 899 lei, săvârșită de două sau mai multe persoane, prin amenințare cu moartea.”

Astfel, instanța de apel a reținut că, conform modificărilor introduse la art.126 Cod penal prin Legea nr. 105 din 26.05.2016 în vigoare la 01.07.2016 suma incriminată lui Șarcaliuc Roman este mai mică de 20 salarii medii lunare pe economie, care pentru anul 2015 la data comiterii infracțiunii ar fi egală cu 90 000 lei daună în proporții mari, în care circumstanțe faptele nu pot fi încadrate conform art.189 alin.(5) Cod penal și nici conform art.189 alin.(6) Cod penal, după cum i s-a imputat în învinuire.

În această ordine de idei, instanța de apel, notificând elementele constituite ale infracțiunii de șantaj a conchis că instanța de fond incorect a apreciat acțiunile inculpatului, calificându-le în baza art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal, deoarece neîntemeiat au fost respinse ca neveridice declarațiile atât a părții vătămate Andronic Constantin, cât și a martorului Beregoi Sergiu, care au fost depuse în instanță sub jurământ și preîntâmpinați de răspundere penală. Nu a luat în considerație mijloacele materiale de probă, documentele care au servit drept temei în aprecierea veridicității declarațiilor administrate în instanță de partea vătămată, or aceasta a fost unica persoană care putea cunoaște evenimentele faptului

infracțional și declarațiile lui au fost supuse verificării inițiale la etapa urmăririi penale, care a avut scopul de a stabili dacă există sau nu faptul infracțiunii și dacă declarațiile victimei și ale martorului sunt sau nu confirmate și prin alte probe.

La fel, instanța de judecată eronat a apreciat drept veridice declarațiile nemotivate și neconfirmate ale inculpatului, care a înaintat diferite versiuni, ce nu corespund circumstanțelor constatate de organul de urmărire penală și dezvăluite în proces de către partea acuzării. Astfel, instanța recalificând acțiunile lui Șarcaliuc Roman a pus la bază declarațiile acestuia făcute în cadrul cercetării judecătorești și anume faptul că, și-a asumat exercitarea unui drept presupus de a-l obliga pe Andronic Constantin să-i întoarcă prietenei lui, Cristina Hariton echivalentul bănesc al produselor cosmetice (2500 euro) pe care ultimul s-a angajat să le transporte din Germania în Republica Moldova, or, de fapt Șarcaliuc Roman l-a impus pe Andronic Constantin să-i transmită suma de 2 500 euro ca datorie, care de fapt nu a fost și la care nu putea pretinde sub nici o formă.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță în mod greșit și ilegal a recalificat fapta lui Șarcaliuc Roman drept samavolnicie, menționând că, infracțiunea prevăzută de art.352 Cod penal este una materială, consumându-se din momentul survenirii rezultatului. Rezultatul final a fost dobândirea ilicită a sumei de 5 000 euro, ce depășește suma de 50 000 lei sau 2 500 unități convenționale la momentul comiterii crimei, prevăzute ca rezultat prejudiciabil al normei penale speciale. În acest caz, lipsește latura obiectivă a componenței infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal. Astfel că, probele administrate în cauză, cercetate și verificate în ședința instanței de apel, relevate în cuprinsul deciziei, dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art.16 Cod penal se consideră infracțiune gravă, de persoana celui vinovat, care anterior nu a fost judecat, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, la locul de trai se caracterizează pozitiv, circumstanțe agravante și atenuante nu au fost stabilite.

Totodată, instanța de apel a reținut că, la data săvârșirii infracțiunii, legea prevedea pedeapsă sub formă de închisoare de la 5 la 7 ani, cu amendă în mărime de la 500 până la 1 000 unități convenționale (în redacția Legii nr. 252 din 21.12.2012), ori modificările aduse prin Legea nr.207 din 29.07.2016 sancțiunea amenzii s-a majorat de la 850 până la 1350 unități convenționale, în așa mod, instanța de apel a ajuns la concluzia de-a fi aplicată retroactivitatea legii penale.

5. Decizia instanței de apel pronunțată integral la data de 22 decembrie 2016, este atacată cu recursuri ordinare de procuror, la data de 19 ianuarie 2017 și de avocatul Ticu Ion în numele inculpatului Șarcaliuc Roman, la 19 ianuarie 2017.

5.1. Procurorul, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, care stipulează expres că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, în cazurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, a solicitat casarea deciziei instanța de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

Acuzarea consideră, că decizia instanței de apel prin care au fost încadrate acțiunile inculpatului Șarcaliuc Roman în baza art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal cu excluderea indicilor cu cauzarea prejudiciului în proporții mari, este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece, instanța de apel, având dreptul să reformeze sentința atacată în sensul casării soluției adoptate de prima instanță, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii imputate inculpatului, fapt ce pe caz consideră că n-a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală de ordin general, a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Așa dar, instanța de apel, examinând apelul, nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului Șarcaliuc Roman de comiterea infracțiunii înscrinate de către organul de urmărire penală și greșit a reîncadrat acțiunile acestuia în baza art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal - „Șantajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului bani în sumă de 2 500 euro echivalentul a 53 899 lei, amenințând cu violență persoana pentru viața și sănătatea, săvârșită de două sau mai multe persoane, prin amenințare cu moartea.”

Procurorul menționează că, infracțiunea de șantaj este o infracțiune formală, iar la caz infracțiunea a fost consumată odată cu cererea prin șantaj a sumei de 5 000 euro, și nu în momentul în care a fost scrisă recipisa pe suma de 2 500 euro.

Mai mult, acuzarea reține că, conform modificărilor operate la art.126 Cod penal prin Legea nr. 207 din 29.07.2016 în vigoare la 07.11.2016 suma incriminată lui Șarcaliuc Roman depășește 20 salarii medii lunare pe economie, care pentru anul 2015 - data comiterii infracțiunii constituie proporții mari, ori suma de 107 798 lei 50 bani, se încadrează perfect în limitele pagubei pricinuite, care depășește 20 salarii medii lunare pe economie, fapt ce denotă, că acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate corect și legal în baza art.189 alin.(5) Cod penal, iar instanța de apel în baza propriei convingeri subiective, eronat și neîntemeiat a decis că în cazul dat nu este prezent elementul componente de infracțiune prevăzut la art.189 alin.(5) Cod penal - „cu cauzarea de daune în proporții mari”.

Astfel, în opinia procurorului, decizia instanței de apel privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului Șarcaliuc Roman este contradictorie situației de fapt și probelor administrate, fiind bazată pe o interpretare eronată a circumstanțelor de fapt, raportate la cele de drept, care denotă real, clar și rațional existența în acțiunile inculpatului Șarcaliuc Roman a infracțiunii prevăzută de art.189 alin.(5) Cod penal, șantaj, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului bani în sumă de 5 000 euro echivalentul a 107 798,5 lei, amenințând cu violență persoana, săvârșită de două sau mai multe persoane, prin amenințare cu moartea, săvârșite în proporții mari.

5.2. Avocatul Ticu Ion în numele inculpatului Șarcaliuc Roman, în temeiul pct.6), 8), 10), 11), 13) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu adoptarea unei noi hotărâri de achitare, iar în cazurile în care erorile judiciare nu pot fi corectate în instanța de recurs, să se dispună rejudecarea cauzei în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat aceleași argumente, care au fost expuse în cererea de apel suplimentară și adăugător a menționat următoarele.

Instanța de apel nu a respectat prevederile art.417 alin.(1) pct.7) Cod de procedură penală, potrivit căruia „Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă

fondul apelului", fiind indicat în decizie doar fondul apelului acuzatorului de stat, a apărătorului Istrati A., dar nimic din apelul suplimentar declarat de către apărătorul Ticu Ion, fiind doar declarativ indicat în dispozitiv, că a fost examinat și apelul suplimentar depus de către apărătorul Ticu Ion.

Instanța de apel, contrar prevederilor art.414 Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul suplimentar, reiterând faptul că în decizia instanței de apel nu este expus fondul apelului suplimentar declarat de apărătorul Ticu Ion, în care au fost invocate un șir de argumente în raport cu circumstanțele cauzei și probele administrate de organul de urmărire penală, solicitând nulitatea actelor indicate în apel și recurs, care au fost întocmite cu încălcarea legislației procesual penale.

Notificând practica judiciară cu privire la judecarea cauzelor penale în ordine de apel, prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, avocatul recurent consideră că, motivarea soluției contrazice dispozitivul și nu este clar ce a stabilit instanța, și în acest sens a relevat că, în decizie instanța a constatat faptul că Șarcaliuc Roman a pretins de la partea vătămată 5 000 de euro, ceea ce reprezintă suma de 107 798,5 lei și constituie proporții mari, însă concluzionează că, acțiunile inculpatului Șarcaliuc Roman urmează a fi reîncadrate în dispoziția art.189 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal - șantajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului bani în sumă de 2 500 euro, echivalentul a 53 899 lei, amenințând cu violența persoana pentru viața, săvârșită de două sau mai multe persoane, prin amenințare cu moartea."

Totodată, partea apărării a reținut că, instanța de apel și-a asumat rolul acuzatorului de stat și a modificat învinuirea în sensul agravării, indicând ceea ce nu exista în actul de acuzare. Astfel, în învinuire este indicat că: în continuare, la 02 octombrie 2015, aproximativ la orele 09.00, în or. Hîncești str. Chișinăului, Șarcaliuc Roman, aflându-se în fața farmaciei „Familia”, a primit de la Andronic Constantin prima tranșă din suma estorcată în mărime de 500 de euro, ceea ce la momentul săvârșirii faptei reprezenta, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei, echivalentul a 11 150 lei."

De asemenea, avocatul consideră eronată afirmația instanței de apel că numai partea vătămată este unica persoană care putea cunoaște evenimentele faptului infracțional. Din contra, unica persoană care cunoaște toate evenimentele faptei care îi sunt incriminate este, anume persoana care este pusă sub acuzare, ea cunoscând toate elementele faptei pretinse a fi infracționale care îi este incriminată. La fel, menționează că, instanța de apel indică în decizia sa proba acuzării ce confirmă vinovăția inculpatului, declarațiile martorului Beregoi Sergiu, care în opinia apărării, dimpotrivă demonstrează că Șarcaliuc Roman nu a comis infracțiunea care îi este incriminată.

În opinia avocatului recurent, probele administrate în speța dată și prezentate de acuzatorul de stat în sprijinul învinuirii nu confirmă vinovăția inculpatului Șarcaliuc Roman de săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele infracțiunii de șantaj.

Pe de altă parte, consideră că incorect a fost individualizată și pedeapsa stabilită inculpatului, deoarece nu s-a ținut cont de prevederile art.61 și 75 Cod penal, de faptul că, Șarcaliuc Roman anterior nu a comis infracțiuni, se caracterizează pozitiv la locul de trai, are la întreținere un copil minor.

La fel, consideră că, instanța de apel i-a încălcat dreptul de a beneficia de prevederile Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, în vigoare din 09.09.2016, menționând că, infracțiunea prevăzută de art.189 alin.(2) Cod penal cade sub incidența legii privind amnistia.

În final, partea apărării reiterează că, instanța de apel, prima instanță și procurorul nu au exercitat un control efectiv al învinuirilor aduse prin prisma prevederilor legale și a jurisprudenței CtEDO privind claritatea, caracterul concret și previzibilitatea acestora, dar dimpotrivă ele însăși au admis o constatare defectuoasă a circumstanțelor de fapt și de drept, fapt ce condiționează încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, stipulat la art.6 CEDO.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 iunie 2017, au fost admise recursurile, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel.

6.1. În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel în partea introductivă indică „Judecând în ședință deschisă apelul procurorului în Procuratura Hâncești, apelul avocatului A. Istrati în interesul inculpatului și apelul suplimentar a avocatului I. Ticu în interesul inculpatului”, în partea descriptivă „...conchide că apelurile declarate de către avocații Istrate Angela și Ticu Ion în interesele inculpatului sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse” și în dispozitiv „A respinge ca fiind nefondate, apelul avocatului A. Istrati și apelul suplimentar a avocatului I. Ticu declarate în interesul inculpatului Șarcaliuc Roman”, însă nu a indicat fondul apelului suplimentar declarat de avocatul Ticu Ion, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date, astfel, fiind ignorate prevederile art.417 alin.(7), (8) Cod de procedură penală, care indică expres ce trebuie să cuprindă decizia instanței de apel.

Totodată instanța de recurs a subliniat, că deși instanța de apel a notificat prevederile art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, indicând că în instanța de apel probe noi nu au fost prezentate, dar s-a solicitat o nouă apreciere a celor cercetate de către instanța de fond, nu a ținut cont de regulile de judecare a apelului, specificate în art.414 Cod de procedură penală, și anume, alin.(2) potrivit căruia instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, ceea ce din conținutul hotărârii atacate se constată că instanța de apel a ignorat această prevedere legală.

Instanța de recurs a conchis, că instanța de apel la examinarea cauzei nu a examinat probele prezentate de către părți sub toate aspectele, nu le-a verificat și apreciat prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și nu a motivat soluția adoptată, iar ținând cont de prevederile art.394 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de apel de asemenea nu a făcut o analiză amplă a probelor prezentate în cauză și astfel n-a soluționat fondul apelurilor.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2019, au fost respinse, ca nefondate, apelul declarat de acuzatorul de stat, apelul avocatului Istrate Angela în numele inculpatului și apelul suplimentar al avocatului Ticu Ion în numele inculpatului, cu menținerea sentinței atacate.

7.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, ținând cont de recomandările Curții Supreme de Justiție, consideră că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Șarcaliuc Roman în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Verificând argumentele invocate în cererile de apel declarate împotriva sentinței primei instanțe, instanța de apel a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Instanța de apel consideră neîntemeiată solicitarea apărării de achitare a inculpatului din motivul lipsei în acțiunile lui Șarcaliuc Roman a componentei infracțiunii de samavolnicie, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Șarcaliuc Roman în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(2) lit. c) Cod penal.

În continuare, instanța de apel reține ca plauzibilă concluzia primei instanțe potrivit căreia, prin acțiunile sale, inculpatul Șarcaliuc Roman samavolnic și-a asumat exercitarea unui drept presupus, de a-l obliga pe Andronic Constantin să-i întoarcă prietenei sale Hariton Cristina costul produselor cosmetice, evaluate de aceasta la suma de 2 500 euro, pe care Constantin Andronic s-a obligat să le transporte din Germania în Republica Moldova. În acest sens, inculpatul i-a trimis lui Andronic Constantin mesaje cu amenințări de violență fizică, pe care instanța o consideră real nepericuloasă pentru viața sau sănătatea părții vătămate în contextul evenimentelor din 13 septembrie 2013, când Șarcaliuc Roman s-a deplasat la domiciliul lui Andronic Constantin, unde acesta sub presiune a scris o recipisă, potrivit căreia î-i este dator lui Șarcaliuc Roman suma de 2 500 euro - fapt ce nu corespunde realității, deoarece Constantin Andronic nu are careva datorii față de Șarcaliuc Roman.

Instanța de apel a menționat faptul că convingerea precum că Șarcaliuc Roman avea dreptul să pretindă de la partea vătămată să-i întoarcă prietenei sale Cristina Hariton costul produselor cosmetice, evaluate de aceasta la suma de 2 500 euro, pe care Constantin Andronic s-a obligat să le transporte din Germania în Republica Moldova, se desprinde și din declarațiile martorului Hariton Cristina care a declarat că, „...în câteva zile ea deja plecase, nu mai știe ce a fost, ei au rămas să se clarifice, timp de o lună trebuia să transmită banii. Valoarea produselor cosmetice era de 2 500 euro, nu a pretins de la partea vătămată suma de 5 000 euro. Banii îi aparțineau ei, dar fiind plecată din țară urmau să fie primiți de către Șarcaliuc Roman.”

Contrar argumentelor acuzatorului de stat, instanța de apel a relevat că nu a fost demonstrată în cadrul cercetării judecătorești prezența laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.189 alin.(6) Cod penal, incriminate lui Șarcaliuc Roman, or, infracțiunea de șantaj este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul înaintării cererii cu caracter patrimonial, însoțite de acțiunea adiacentă, indiferent dacă făptuitorul și-a atins scopul urmărit. Excepții de la această regulă constituie modalitățile agravante ale șantajului specificate la lit. e) alin.(3), precum și la alin.(5), (6) art.189 Cod penal. În aceste ipoteze, șantajul se

consideră consumat din momentul producerii prejudiciului patrimonial efectiv.

Cu referire la argumentele invocate de către apărare precum că, acțiunile de urmărire penală au fost întreprinse cu încălcarea normelor de procedură penală, instanța de apel a notat că nu sunt argumentate. Astfel, urmărirea penală s-a desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu se constată încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate, prin prisma articolului 251 Cod de procedură penală.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a notat că din lucrările cauzei, rezultă că la terminarea urmăririi penale, când învinuitul Șarcaliuc Roman a luat cunoștință de materialele dosarului în prezența apărătorului, deși au fost invocate motive privind nulitatea actelor procedurale efectuate pe parcursul urmăririi penale, fiind respinse prin ordonanța din 16 noiembrie 2015, ordonanța în cauză nu a fost contestată în modul corespunzător. Prin urmare, nu sânt fondate motivele, ce vizează activitatea organului de urmărire penală.

Cu referire la numirea pedepsei penale, instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art.7, 75 Cod penal, și totodată, corect a stabilit pedeapsa sub formă de amendă, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii care face parte din categoria celor mai puțin grave, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, la evidența medicului psiholog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost judecat, la locul de trai se caracterizează pozitiv, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, precum și efectul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Așadar, instanța de apel a considerat că soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Șarcaliuc Roman, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de amendă, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și respectarea relațiilor sociale cu privire la exercitarea drepturilor subiective în strictă conformitate cu legea, precum și drepturile și interesele ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

În final, instanța de apel a concluzionat, că argumentele invocate în cererea de apel depusă de acuzatorul de stat, avocatul Istrate Angela în interesele inculpatului și avocatul Ticu Ion în interesele aceluiași inculpat, Șarcaliuc Roman, sunt neîntemeiate și nu pot servi temei de admitere.

8. Procurorul în temeiul art.427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, acuzatorul de stat a invocat: - că instanțele și-au motivat soluția de reîncadrare în baza exclusivă a versiunii înaintate de către inculpat; - instanțele în mod inexplicabil au apreciat probele care vin să dovedească caracterul acelor cereri înaintate de inculpat, precum și acele

amenințări expuse în înaintarea acestor cerințe ilegale, contrar faptului că au admis aceste probe și au constatat oportunitatea și utilitatea lor în prezenta cauză; - instanțele nu au dat un răspuns explicit la una din chestiunile importante pentru cauză și anume care ar fi fost "dreptul presupus" al inculpatului Șarcaliuc Roman în contextul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.352 Cod penal, de a pretinde de la Andronic Constantin careva bunuri sau mijloace financiare în situația în care ei nu au avut nici o relație până la momentul înaintării acestor cerințe; instanțele nu s-au expus și nu au ținut cont de caracterul îndelungat și insistent al cerințelor și amenințărilor expuse de Șarcaliuc Roman la solicitarea sumei de bani de la Andronic Constantin.

De asemenea, acuzatorul de stat a relevat că făptuitorului, adică lui Șarcaliuc Roman nu îi aparține careva drept prevăzut de lege de a solicita prin amenințări transmiterea a careva sumă de la Andronic Constantin. La caz, a mai notat că instanța de fond a invocat în motivarea recalificării, iar instanța de apel a preluat acest motiv, faptul că amenințarea lui Șarcaliuc Roman în adresa lui Andronic Constantin nu a fost deoarece "a ucide, poate avea sensul a cauza vătămări, a bate pe cineva și nu neapărat a omorî pe cineva", circumstanță care a fost interpretată în mod greșit de către instanță.

În o altă ordine de idei, acuzarea consideră că instanțele au confundat noțiunile componentelor de infracțiuni prevăzute de art.352 și art.189 Cod penal și nu au ținut cont de acele caracteristici distinctive pentru fiecare faptă în parte, or pe caz nu s-a dovedit prin probe careva drept presupus al inculpatului Șarcaliuc Roman față de acea sumă de bani pretinsă de la partea vătămată Andronic Constantin.

Făcând o analiză a acțiunilor întreprinse de către inculpatul Șarcaliuc Roman în coraport cu fapta imputată dânsului, acuzarea consideră că în prezenta cauză penală: - nu s-a dovedit o careva datorie ce o avea partea vătămată Andronic Constantin față de inculpatul Șarcaliuc Roman ce iar fi oferit dreptul lui a acționa în mod samavolnic; - din contra s-a dovedit acea constrângere manifestată de Șarcaliuc Roman însoțită de amenințarea părții vătămate Andronic Constantin (indiferent de faptul că a fost amenințat cu omor ori cu vătămarea și bătaia); - prin probele cercetate s-a dovedit că constrângerea - amenințarea lui Andronic Constantin era cu scopul de a fi transmisă suma de bani indicată în actul de învinuire lui Șarcaliuc Roman, la care dânsul nu avea careva drepturi, nici chiar presupuse; - prin probele cercetate s-a infirmat versiunea inculpatului cu privire la presupusa datorie a părții vătămate față de el.

Concluzionând cele mai sus expuse, acuzarea consideră că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către procuror în apel, din ce reiese că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ceea ce echivalează conform prevederilor art.435 Cod de procedură penală cu nerezolvarea fondului apelului, din care considerente decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel.

8.1. Avocatul Ticu Ion în numele inculpatului, invocând temeiurile prevăzute la pct.6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia cu achitarea lui Șarcaliuc Roman.

În motivarea recursului a invocat că, cu decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14.03.2019 nu este de acord, sub aspectul că instanța de apel nu

s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel. La acest compartiment invocă prevederile art.417 alin.(1) pct.7) Cod de procedură penală în care este indicat că „Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă... 7) fondul apelului”.

A remarcat că, în cererea de apel suplimentar a indicat că nu a existat nici un plan criminal între Șarcaliuc Roman, Hariton Cristina și cealaltă persoană nestabilă de organul de urmărire penală în vederea comiterii infracțiunii de șantaj. A indicat că până la data de 13.09.2015 Șarcaliuc Roman niciodată nu a văzut partea vătămată, niciodată nu a discutat cu ea și a indicat că concluziile procurorului din actul de acuzare, precum că infracțiunea a fost planificată din august 2016 nu corespund realității dat fiind faptul că așa evenimente nu au avut loc. Instanța de apel asupra acestor motive nu s-a expus, deși a făcut trimitere expres la materialele cauzei penale care confirmă cele invocate.

De asemenea, a relatat că nu s-a expus instanța de apel și asupra faptului că a invocat nulitatea unui șir de probe administrate la faza efectuării urmăririi penale și cercetate în prima instanță.

A atras atenția asupra faptului că Șarcaliuc Roman nu a exercitat vreun drept prin încălcarea ordinii stabilite, iar conținutul mesajelor trimise părții vătămate Andronic Constantin nu au fost scrise în contextul de a exercita vreun drept, dar în condițiile în care însuși Andronic Constantin a trimis câteva persoane la Șarcaliuc Roman pentru a se „clarifica” cu recipisa. Intenția lui Șarcaliuc Roman a fost îndreptată spre determinarea lui Andronic Constantin de a renunța la asemenea acțiuni neîntemeiate.

Pe de altă parte, a notat că în cazul șantajului trebuie să existe un scop de cupiditate, iar făptuitorul urmărește să obțină careva beneficii materiale. În acțiunile lui Șarcaliuc Roman nu există un asemenea scop. El doar indirect a încercat să o ajute pe Hariton Cristina să dobândească înapoi valoarea bunurilor de pierdere cărora se face direct responsabil partea vătămată Andronic Constantin, care deși le-a primit nu i le-a restituit. Șarcaliuc Roman nu a urmărit să obțină pe nedrept bunurile altei persoane.

În plus, a relatat că la data de 13.09.2015 Șarcaliuc Roman a venit în localitatea unde locuiește partea vătămată la solicitarea lui Hariton Cristina. În momentul întocmirii recipisei, anume Hariton Cristina a solicitat ca recipisa să fie întocmită pe numele lui Șarcaliuc Roman deoarece ultima nu avea buletin de identitate.

În continuare, a evidențiat nerespectarea de către instanța de apel a procedurii de judecare a apelului. Astfel, conform prevederilor art.414 alin.(2) Cod de procedură penală „Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal”. Instanța de apel nu s-a conformat acestor prevederi și nu a dat citire nici unei probe materiale. Mai mult ca atât, având în vedere încălcarea prevederilor art.414 alin.(2) Cod de procedură penală rezultă că instanța de apel nu a respectat nici prevederile art.414 alin.(6) Cod de procedură penală care prevede că „Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

9. Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi

admise, din următoarele considerente.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Recurenții invocă în recursurile lor temeiurile prevăzute de pct.6), 8), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când: - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii; - nu au fost întrunite elementele infracțiunii; - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corecte au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În corespundere cu art.384 alin.(3) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Conform art.385 alin.(1) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea.

În corespundere cu art.101 alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Potrivit art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Lecturând recursurile declarate de către acuzatorul de stat și avocat în numele inculpatului, Colegiul penal lărgit constată că acestea sunt bazate pe aceleași temeiuri, fiind invocate aceleași argumente, solicitându-se rejudecarea cauzei de către instanța de apel sau achitarea inculpatului, astfel că instanța de recurs se va expune asupra lor concomitent.

În acest context Colegiul penal lărgit ține să menționeze următoarele.

În primul rând, conform art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.

Astfel, instanța de recurs reține că prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 iunie 2017, au fost admise recursurile ordinare, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, fiind indicat ca eroare admisă de instanța de apel, faptul că „... instanța de apel, constatând ca fiind dovedită fapta infracțională săvârșită de inculpatul Șarcaliuc Roman, a concluzionat că acțiunile acestuia urmează a fi reîncadrate ... însă acestea sunt expuse neclar”. În aceeași ordine de idei, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel nu a înlăturat erorile comise de către prima instanță, or nu este posibilă recalificarea faptei fără argumentarea deciziei luate.

Suplimentar, Colegiul constată că prima instanță la recalificarea faptei a depășit limitele învinuirii, fiind constatate elemente care prin rechizitoriu nu au fost incriminate.

Așadar, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel a repetat erorile admise de instanța de apel anterioară, nefiind astfel respectate prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală.

În al doilea rând, Colegiul penal reține că este pripită concluzia instanței de apel privind susținerea poziției primei instanțe ce ține de aprecierea probelor, or, instanța de apel urma a verificat minuțios și obiectiv fiecare probă separat sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludentei și veridicității, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Or, conform prevederilor art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1) - (4) Cod de procedură penală, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Această verificare a probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

În consecință, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel a pronunțat o hotărâre contradictorie și nemotivată, contrară prevederilor art. 6 CEDO, ori, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției. Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a prezenta argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse.”(cauza Fomin vs Moldovei din 11 octombrie 2011, nr. 36755/06).

Generalizând cele expuse supra, Colegiul constată că în speța discutată și-a găsit confirmare temeiul invocat de recurenți și prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, „decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art.art.93, 95, 101 Cod de procedură penală și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale, ținând cont de motivele expuse în pct.9 din prezenta decizie.

10. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și de către avocatul Ticu Ion în numele inculpatului, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2019, în cauza penală în privința lui Șarcaliuc Roman Xxx și dispune rejudecarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 04 iunie 2020.

Președinte

Xxx Diaconu

Judecători

Anatolie Țurcan

Ion Guzun

Elena Cobzac

Victor Boico